

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **S. N.**, zast. advokátkou JUDr. Irenou Sopkovou, Na Klaudiánce 781/19, Praha 4 – Podolí, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4 – Nusle, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 3. 2021, čj. MV-24398-5/SO-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 6. 2021, čj. 57 A 64/2021-81,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (stěžovatel) je státním příslušníkem Arménie. Do ČR přicestoval v roce 2002. V srpnu 2003 se oženil s občankou ČR a získal povolení k trvalému pobytu. Rozhodnutím ze dne 9. 12. 2020 Ministerstvo vnitra zrušilo stěžovateli povolení k trvalému pobytu [výrok I; § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky], stanovilo lhůtu k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí a zároveň mu udělilo výjezdní příkaz s platností 30 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok II). K odvolání stěžovatele žalovaná rozhodnutím ze dne 17. 3. 2021 potvrdila výrok I rozhodnutí ministerstva a změnila výrok II rozhodnutí ministerstva tak, že stanovila lhůtu k vycestování z českého území na 30 dnů od právní moci rozhodnutí žalované a udělila výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci rozhodnutí žalované. Stěžovatel se proti rozhodnutí žalované bránil žalobou, kterou krajský soud zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[2] Stěžovatel podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Správní orgány mu prý neměly zrušit trvalý pobyt jen proto, že byl odsouzen za několik trestných činů. Stěžovatel má za to, že trestná činnost, za kterou byl odsouzen, nebyla závažným protispolečenským jednáním ohrožujícím bezpečnost v ČR. Šlo o projevy náhlého emotivního vzplanutí. Stěžovatel není násilník, navštívil psychologa a nechal se vyšetřit. Trestné činnosti lituje, dochází na psychologické terapie. Dále stěžovatel tvrdí, že napadené rozhodnutí ho nepřiměřeně zasáhlo na právu na soukromý nebo rodinný život. V ČR žije 17 let, má zde nemocnou manželku a děti, o které pečuje. Sám má vážné zdravotní problémy.

[3] Kasační stížnost podal též předchozí advokát stěžovatele. Tato kasační stížnost došla soudu až poté, co NSS obdržel novou plnou moc udělenou stěžovatelem nynější advokátce. Proto k obsahu kasační stížnosti podané předchozím advokátem NSS nepřihlédl.

[4] Žalovaná navrhuje zamítnutí kasační stížnosti. Stěžovatel v replice s žalovanou nesouhlasí.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Tento spor se točí kolem dvou otázek, které navazují na znění § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to splnění prvotní podmínky pro zrušení trvalého pobytu (*cizinec ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek*), a následně podmínky, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu *nesmí nepřiměřeně zasáhnout do cizincova soukromého nebo rodinného života*.

[7] Jakkoli stěžovatel zaslal soudu výpravnou kasační stížnost, její valná část neobsahuje kasační body (s. 1 až 7). Stěžovatel pouze vlastními slovy rekapituluje správní řízení a řízení před krajským soudem. V této části kasační stížnost nijak nezpochybňuje důvody rozsudku krajského soudu, který napadá. Dokonce na tento rozsudek ani nijak nereaguje (srov. podobně usnesení ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, body 10 až 12).

[8] Ve zbytku na s. 7 až 12 stěžovatel snesl kasační námitky, které jsou zčásti nepřípustné (**III.A.**), zčásti se míjejí s podstatou sporu (**III.B.**), ve zbytku pak jsou nedůvodné (**III.C.**).

III. A. *Ne bis in idem*

[9] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je **nepřípustná** námitka, že správní orgány stěžovatele podruhé potrestaly za trestné činy, za které již byl potrestán v trestním řízení. Tuto námitku ani související argumenty stěžovatel neuplatnil v řízení o žalobě. Pro úplnost NSS dodává, že i pokud by tato výtku byla přípustná, nebyla by důvodná. Ostatně sám stěžovatel ve druhém odstavci na s. 9 kasační stížnosti (rozporně s předchozí argumentací) přiznává, že rozhodnutí dle § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců není trestní sankcí, ale

individuálním preventivním opatřením. Totéž nedávno řekl i Ústavní soud, dle něhož „rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je nesankční povahy; je správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval - není sankcí, ale individuálně preventivním správním opatřením, které primárně nesleduje represivní účel“ (nález ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, body 28 až 30, včetně odkazů na judikaturu ESLP a NSS).

III. B. *Argumentace § 87l odst. 1 písm. e) a f) zákona o pobytu cizinců se míjí s předmětem tohoto sporu*

[10] Stěžovatel vytrvale v kasační stížnosti argumentuje, že jej český soud neodsoudil za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Tuto tezi různě rozvíjí a navazuje na ni dalšími výtkami. Takováto argumentace však směřuje k § 87 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Na konci s. 9 kasační stížnosti pak argumenty vznáší ve vztahu k § 87 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, dle něhož ministerstvo zruší trvalý pobyt cizinci, který *byl soudem České republiky v nejméně 3 případech pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, za podmínky, že od právní moci posledního odsouzení do zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu neuplynula doba delší než 1 rok.*

[11] Veškerá argumentace, která souvisí se zrušením trvalého pobytu rozhodnutím dle § 87l odst. 1 písm. e) a f) zákona o pobytu cizinců, se ovšem míjí s předmětem tohoto sporu. V nynější věci stěžovatel nepozbyl pobytového titulu na základě právě cit. ustanovení, ale dle § 87l odst. 1 písm. a), jelikož správní orgány zjistily, že *ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek*. Stěžovatel tedy polemizuje s důvodem pro zrušení trvalého pobytu, který správní orgány v jeho věci vůbec nepoužily.

III. C. *Správní orgány dospěly ke správnému závěru, že stěžovatel závažně narušuje veřejný pořádek; jejich rozhodnutí je též přiměřené*

[12] NSS připouští, že některé dílčí (jinak mimoběžné) argumenty stěžovatele nepřímou souvisí také s rozhodnutím dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (zmatenost argumentace lze přičíst na vrub advokátce). Ovšem ani tyto argumenty nejsou důvodné.

[13] Jak správně vysvětlil krajský soud, správní orgány se řádně zabývaly otázkou, zda stěžovatel závažně ohrožuje zájmy společnosti. Stěžovateli nezrušily povolení k trvalému pobytu mechanicky a jen na základě toho, že byl čtyřikrát odsouzen. Pokud by tak učinily, bylo by to samozřejmě v rozporu s § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Závěr o tom, že stěžovatel ohrožuje bezpečnost státu či závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, založily na tom, že se jednalo o násilnou trestnou činnost, která postupem času gradovala. Stěžovatel ji v posledních letech páchal ve stále kratších intervalech a nebylo zřejmé, že by trestné činnosti litoval (k trestným činům, za které byl stěžovatel pravomocně odsouzen, se NSS vyjádří podrobněji v bodě [22] níže). K tomu přistupují další skutečnosti uvedené v utajované informaci, z níž jak správní orgány, tak správní soudy vyčetly mj. to, že stěžovatel se na hraně zákona pohybuje soustavně, jakkoli byl pravomocně odsouzen zatím pouze ve čtyřech případech (k práci s utajovanou informací viz bod [25] níže).

[14] Obecné námitky, v nichž se stěžovatel dovolává čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES*, Listiny základních práv EU, čl. 4 odst. 1 protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod či Listiny základních práv a svobod, jsou tedy nedůvodné. Stěžovateli neprospívají ani početné odkazy na judikaturu či zprávu ombudsmanky na s. 8, jelikož nepřišel o povolení k trvalému pobytu jen na základě toho, že byl odsouzen. Klíčové je, že Ministerstvo vnitra zohlednilo charakter trestných činů, kterých se stěžovatel opakovaně dopouštěl. Žalovaná a také krajský soud věnovaly tomuto mimořádnému případu mimořádnou pozornost. Nerozhodly ukvapeně. Naopak poctivě zkoumaly, zda stěžovatelem opakované násilí, pro které byl odsouzen, ve spojení s dalšími skutečnostmi, které vyplynuly z utajované informace, odůvodňuje závěr o ohrožení veřejného pořádku (s. 7 a násl. napadeného rozhodnutí a body 41 až 46 rozsudku krajského soudu).

[15] Na tom nic nemění obecné tvrzení, že stěžovatel své trestné činnosti vždy litoval. Nic takového NSS ze spisu nezjistil. NSS má za to, že skutečnou lítost nad násilím, které spáchal, by stěžovatel nejlépe vyjádřil tím, že by násilí neopakoval. Tak tomu ovšem není. Za lítost rozhodně nelze považovat, že stěžovatel v krátké době vždy zaplatil peněžité tresty, které mu uložil soud. Stěžovatel tím splnil trest, žádnou lítost neprojevil (ostatně jinak by se mu tresty proměnily na odnětí svobody). Nejde ani o nějakou mladickou nerozvážnost, jak stěžovatel nyní tvrdí: dvou trestných činů se dopustil teprve nedávno. Za projev lítosti nelze považovat ani to, že navštívil psychologa a podrobuje se terapiím. Navíc stěžovatel uplatnil tvrzení o návštěvě psychologa poprvé až v kasační stížnosti, a tedy NSS k tomu nemůže přihlížet (§ 109 odst. 5 s. ř. s.). Z ničeho neplyne, že by se stěžovatel obětí trestné činnosti například omluvil nebo že by se snažil způsobené bezprávi jinak zmírnit, např. obecně prospěšnou či charitativní činností.

[16] Stěžovatel má za to, že správní orgány a krajský soud nedostatečně posuzovaly přiměřenost zásahu do soukromého a soukromého života.

[17] Krajský soud k tomu správně poznamenal, že ve vztahu k zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života stěžovatel v řízení před ministerstvem jako správním orgánem I. stupně netvrdil nic. Navzdory tomu, že pro tuto otázku jsou stěžejní skutečnosti, které uvede sám cizinec, stěžovatel se nijak nevyjádřil (srov. rozsudek ze dne 4. 4. 2019, čj. 9 Azs 72/2019-32, bod 23). Ministerstvo vnitra přesto z úřední činnosti posoudilo, zda rozhodnutí stěžovatele nepřiměřeně nezasáhne na jeho právech (s. 5 a násl. rozhodnutí). Mohlo ovšem posoudit jen ty skutečnosti, které mu byly v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (rozsudek ze dne 7. 4. 2011, čj. 5 As 7/2011-48, č. 2412/2011 Sb. NSS).

[18] Stěžovatel začal být v tomto směru aktivní až v odvolacím řízení. Poprvé tvrdil, že jeho (zletilá) dcera Tamara studuje, on ji psychicky a finančně podporuje. Namítl, že ministerstvo nezohlednilo, že má v Česku ještě jednu dceru (neuvedl ale ani její jméno), se kterou žije ve společné domácnosti (to však nespecifikoval ani nedoložil). Následně doložil rodný list M. N., narozené v roce X, v němž je jako matka uvedena stěžovatelova

* směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Úř. věst. L 158, 30. 4. 2004, s. 77-123, zvláštní vydání v českém jazyce: Kapitola 05 Svazek 005, s. 46-61

manželka M. a jako otec pan V. M., a to společně s tvrzením, že se jedná o druhou (biologickou) dceru. Současně žádal, aby mu žalovaná umožnila předložit v odvolání avizované důkazy, jakmile je bude mít k dispozici. Dále poukázal na údajně novou skutečnost, kterou nemohl uplatnit dříve, že jeho manželka Marina aktuálně podstupuje léčbu, což doložil lékařskou zprávou v němčině.

[19] Stěžovatel pak až v žalobě tvrdil, že manželka má onkologické onemocnění, se kterým byla léčena v letech 2013 a 2018 a nejnověji podstoupila operační zákrok v německém Heidelbergu, kde byla hospitalizována od 27. 1. 2021 do 3. 2. 2021. Stejně tak až v žalobě blíže popsal vztah s mladší dcerou M. a soudu doložil znalecký posudek o tom, že je jejím biologickým otcem.

[20] Podle NSS správní orgány nepochybily, pokud na základě stroze uvedených a dílem nedoložených tvrzení neshledaly, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nebude nepřiměřené. Rozsah a kvalita posouzení přiměřenosti závisí na tom, co cizinec ve správním řízení konkrétně tvrdil a osvědčil, resp. co vyplynulo z obsahu správního spisu. Správní orgány nemusí zjišťovat další skutečnosti, resp. uvažovat nad všemi myslitelnými kritérii (bod [17] shora). Jak NSS uvádí níže, rozhodnutí není nepřiměřené ani poté, co stěžovatel doplnil další tvrzení o zásahu do soukromého a rodinného života (k tomu bod [35] níže).

[21] NSS připomíná, že přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života zkoumá tak, že poměřuje „něco k něčemu“, v tomto případě veřejný zájem na bezpečnosti státu a ochranu veřejného pořádku k soukromému a rodinnému životu stěžovatele (srov. rozsudek ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012-39, bod 35 a tam cit. judikaturu). V tomto případě na jedné straně stojí opakovaná násilná trestná činnost a další hrozby spojené s osobou stěžovatele, na straně druhé pak rodina - nemocná manželka, dcery a podlomené zdraví stěžovatele.

[22] NSS nemá pochyb, že stěžovatel ohrožuje veřejný pořádek. V ČR spáchal několik trestných činů. Poprvé doslova pár měsíců poté, co do ČR přicestoval. V poslední době se jeho trestná činnost stupňuje.

- Dle rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 24. 11. 2003, sp. zn. 6 T 42/2003, stěžovatel v **lednu 2003** během zásahu policistů, kteří řešili potyčku tří mužů cizí národnosti, mj. sám sebe začal fackovat do obličeje s výkřiky „proč mě bijete, já jsem nic neudělal“, pak neuposlechl výzvy policistů, jednoho se pokusil fyzicky napadnout úderem do obličeje, během převozu služebním vozem je verbálně napadal, vyhrožoval jim fyzickou likvidací, nasazenými pouty se pokoušel do hlavy udeřit i policistu, který vozidlo řídil. Za sbíhající se trestné činy útoku na veřejného činitele a výtržnictví mu soud uložil peněžitý trest ve výměře 25 tis. Kč.
- V brzkých ranních hodinách v **srpnu 2015** stěžovatel řídil motorové vozidlo zn. Porsche Cayenne po konzumaci většího množství alkoholických nápojů; v krvi měl 1,77 g/kg alkoholu. Spáchal tedy přečin ohrožení pod vlivem návykové látky, za což mu Okresní soud v Karlových Varech uložil peněžitý trest ve výši 50 tis. Kč (rozsudek ze dne 1. 12. 2015, sp. zn. 4 T 127/2015).
- Dále stěžovatel spáchal sbíhající se přečiny vydírání, výtržnictví a nebezpečného vyhrožování, jelikož v **lednu 2019** od 5:30 do 5:43 hod v herně, v níž mu její provozovatel zakázal z důvodu předchozího agresivního jednání hrát hazardní hry, vulgárně nadával a urážel pracovníci herny, že

přijde o práci a že ji zabije, pokud ho v baru nenechá a neobslouží ho. Dále vyhrožoval hostu herny, který se zastal této pracovnice, říkal mu, ať mlčí, nebo ho zabije, a také vyhrožoval přivolanému pracovníku bezpečnostní agentury, že přijde o práci a že ho zabije. Rovněž bezdůvodně udeřil otevřenou dlaní do obličeje dalšího hosta herny, který si šel zakouřit na zahrádku. Okresní soud v Karlových Varech mu za to uložil peněžitý trest ve výši 30 tis. Kč (trestní příkaz ze dne 28. 2. 2019, sp. zn. 7 T 9/2019).

- Tentýž soud stěžovatele shledal vinným z přečinu výtržnictví a přečinu ublížení na zdraví ve stadiu pokusu, jelikož **v červnu 2020** v brzkých ranních hodinách v jiné herně slovně a fyzicky napadl jiného člověka, začal mu bezdůvodně nadávat, dal mu facku a následně po něm hodil skleněný půllitr s pivem, který ho zasáhl do hlavy a způsobil mu tržnou ránu na čele. Okresní soud mu uložil trest odnětí svobody v trvání sedmi měsíců, který podmíněně odložil, dále zákaz návštěv restauračních zařízení, barů a heren za účelem požívání alkoholických nápojů a peněžitý trest ve výměře 40 tis. Kč.

[23] Stěžovatel je tedy recidivista. Z jeho dosavadního jednání nelze usuzovat, že by se napravil či vůbec chtěl napravit. Naopak, lze předpokládat, že jednání v červnu 2020 nebylo jeho posledním střetem se zákonem. Nejde ani o žádnou drobnou či majetkovou kriminalitu. Jde o násilnou trestnou činnost, kterou stěžovatel několikrát úmyslně opakoval. Není ani zřejmé, jak by (slovy kasační stížnosti) správní orgány měly přihlédnout k nižší míře zapojení stěžovatele do trestné činnosti, jelikož shora popsane činy páchal stěžovatel sám. S výjimkou řízení pod vlivem alkoholu v srpnu 2015 je trestná činnost podobná – jako by ji stěžovatel páchal dle „výtržnické“ šablony. V lednu 2019 vyhrožoval smrtí ženě a dokonce fyzicky zaútočil na jiného člověka. V červnu 2020 jinému bezdůvodně nadával a hodil po něm těžký skleněný půllitr s pivem. Stěžovatel tedy nezůstává jen u výhrůžek, ale výhrůžky proměňuje v násilí. Správní orgány vyhodnotily stěžovatelovu osobnost správně. Není třeba jen trpně čekat, až stěžovatel spáchá další trestný čin, za který bude odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody [čímž by se aktivovala možnost zrušit povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců].

[24] Shora uvedeným skutečnostem odpovídají i skutečnosti uvedené v utajované informaci čj. V208/2020-OAM. NSS v případě rozhodování na základě utajovaných informací konstantně judikuje, že podobné zprávy nesmí být jen vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu zachyceného ve spise a soudem ověřitelného. Žalovaný i správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost utajované informace a její relevanci ve vztahu k předmětu řízení (takto např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, čj. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, bod 32, které se sice týká bezpečnostních prověrek, ovšem tam provedené úvahy jsou přiměřeně aplikovatelné též na věci pobytové; srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2021, čj. 1 Azs 153/2021-78, bod 20). Tyto informace musí být dostatečně konkrétní, nesmí být jen obecné. Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je mj. zajistit, aby byly používány pouze informace skutečné a věrohodné, ne vyfabulované, a aby tyto informace poskytovaly dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. rozsudek ze dne 12. 3. 2020, čj. 2 Azs 259/2019-28, č. 4031/2020 Sb. NSS, bod 22).

[25] NSS zdůrazňuje, že použití utajovaných informací v řízení o zrušení trvalého pobytu je výjimečné a v řízení před soudy podstatně oslabuje procesní práva stěžovatele hájit se proti obviněním, o jejichž podstatě nic konkrétního neví. Tím se omezuje též

kontradiktornost řízení před správním soudem. Na druhou stranu to posiluje roli soudu, který musí vybočit z přísné vázanosti žalobními či kasačními námitkami (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). NSS bere vážně úkoly, které mu dává judikatura ESLP. V rozsudku velkého senátu ze dne 19. 9. 2017, *Regner proti České republice*, č. 35289/11, § 66, ESLP odkázal též na cit. usnesení rozšířeného senátu 4 As 1/2015 a potvrdil soulad judikatury NSS s požadavky Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Jak z pohledu práva na spravedlivý proces obecně, tak z pohledu práva na rovnost zbraní není zpřístupnění všech relevantních důkazů absolutním právem, pokud zde existují převažující zájmy na ochraně národní bezpečnosti, případně další zájmy, které je třeba vyvažovat oproti právům účastníka řízení. Judikatura ESLP však zdůraznila, že pro soulad stávající praxe s Úmluvou nesmí být české správní soudy omezeny jen na přezkoumání rozhodnutí z důvodů namítaných stěžovatelem (*Regner*, §§ 152 násl.).

[26] Správní soudy v této věci mají neomezený přístup k utajovanému dokumentu, na kterém správní orgány založily odůvodnění. NSS zvážil též potřebu a vhodnost odtajnění utajované zprávy, ovšem s ohledem na její obsah dospěl k závěru, že k jejímu dalšímu utajení existuje rozumný důvod. Obsah zprávy by totiž mohl usnadnit osobám napojeným na mimořádně závažnou kriminalitu mezinárodní povahy rozkrýt, co o jejich činnosti ví česká policie. Důležité je též to, že v nynější věci poskytuje utajovaná informace jen dílčí základ pro rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu. Podstatnější část důvodů rozhodnutí stěžovatel zná a NSS je popsal výše.

[27] Senát NSS se také v souladu s požadavky judikatury ESLP v nynější věci seznámil s utajovanou částí správního spisu. Po pečlivém prostudování dospěl k závěru, že informace, na kterých správní orgány zčásti založily svůj závěr o bezpečnostním riziku představovaném stěžovatelem ve smyslu § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, výše uvedené požadavky splňují. Utajované informace vytvářejí plastický, dlouhodobý a poměrně ucelený obraz o tom, jaké činnosti a kontakty stěžovatel v ČR rozvíjí ve vztahu ke skutečně nebezpečnému kriminálnímu prostředí. Je zřejmé, že se nejedná o informace vypovídající o jednorázové aktivitě stěžovatele, ale naopak jde o mozaiku skutečností probíhajících dlouhodobě (podobně 2 Azs 259/2019, bod 21).

[28] Oproti těmto závažným skutečnostem stojí stěžovatelův zájem na zachování soukromého a rodinného života v ČR. Přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince (srov. rozsudky ze dne 12. 1. 2017, čj. 10 Azs 312/2016-59, bod 31 a ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30, bod 22).

[29] Stěžovatel v ČR pobývá již od roku 2002, má zde nemocnou manželku, kterou vozí k lékaři do Německa, dále zde má zletilou dceru, která dle jeho tvrzení zamýšlí v ČR studovat, a také nezletilou dceru, o které tvrdí, že s ním žije ve společné domácnosti.

[30] NSS si je vědom složité situace, v níž se stěžovatelova rodina nachází poté, co správní orgány zrušily jeho povolení k trvalému pobytu. Avšak jejich obtíže nepřeváží nad naléhavou potřebou chránit před stěžovatelem zdejší veřejný pořádek (body [22] a [23] shora). NSS sdílí názor krajského soudu, že stěžovatelova manželka, stejně jako jeho dvě

dcery, se v ČR obejdou bez jeho trvalé přítomnosti. Stěžovatel nijak nevyvrací závěr krajského soudu, že jeho manželka nevyžadovala soustavnou péči po prodělání chirurgických zákroků v letech 2013, 2018 a 2021. Netvrdil, že by byla odkázána výlučně na jeho péči a nemohla se vrátit do plnohodnotného života. Snad jen na jednom místě na s. 11 kasační stížnosti uvádí, že manželka není schopna se o sebe sama postarat, aniž toto tvrzení nějak rozvíjí. Pro úplnost NSS poznamenává, že o intenzivní péči o manželku či děti snad ani nelze uvažovat, pokud stěžovatel v nočních či brzkých ranních hodinách tráví čas v hernách (viz bod [22] shora).

[31] NSS také souhlasí se závěrem, že citová a finanční závislost jeho starší zletilé dcery T. nepřevažuje nad potřebou ochrany veřejného pořádku. Dvaadvacetiletá osoba se musí sama vyrovnat s odloučením od otce. Otec ji ve studiu navíc může finančně podporovat i ze zahraničí.

[32] Rozhodnutí není nepřiměřené ani ve vztahu k mladší dceři M., na kterou si stěžovatel „vzpomněl“ až v odvolacím řízení. V odvolacím řízení tvrdil – aniž to žalované jakkoli doložil – že se podílí na její výchově a že je na stěžovateli závislá. M. ovšem měla evidováno jiné místo trvalého bydliště než stěžovatel. Ve správním řízení stěžovatel neprokázal, že by M. byla na něm závislá. Stěžovateli nic nebránilo předložit důkazy o biologickém otcovství M. (znalecký posudek, čestné prohlášení matričního otce či čestná prohlášení manželky a mladší dcery) již ve správním řízení. Krajský soud nepochybil, pokud těmito důkazním návrhům nevyhověl. V kontextu celého řízení se pokusy stěžovatele prokázat nějaký intenzivnější vztah k mladší dceři zdají účelové a nevěrohodné.

[33] Nutno připomenout, že stěžovatel se dostal do obtížné situace vlastními skutky. NSS nezpochybňuje, že přímé a nepřímé důsledky jeho trestné činnosti částečně dopadají i na jeho rodinu. Nejedná se však o nepřiměřený dopad. NSS zdůrazňuje, že předmětem nynějšího přezkumu je zrušení trvalého pobytu, tedy odebrání nejvyššího a nejvýhodnějšího pobytového statusu, jakého může cizinec v ČR dosáhnout. NSS nyní nepřezkoumává správní vyhoštění. Stěžovatel si musí být vědom toho, že pokud žije „*na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat*“ [rozsudek ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30, bod 24; srov. také nález ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97 (N 28/13 SbNU 207)].

[34] Správní orgány řádně zohlednily veškeré skutečnosti. Vzaly v úvahu opakovanou násilnickou trestnou činnost, za kterou byl stěžovatel pravomocně odsouzen, osobu stěžovatele a jeho propojení s kriminálním prostředím. Proto není zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele natolik závažný, aby převážil nad zájmem na ochraně veřejného pořádku před člověkem s agresivními a násilnickými sklony. V tomto případě hrozí, že stěžovatel bude v ČR opětovně páchat další násilnou trestnou činnost. Tato hrozba je významnější než individuální újma na soukromém a rodinném životě stěžovatele.

[35] Na právě uvedených závěrech nic nemění ani skutečnost, že stěžovatel má sám zdravotní problémy. Tuto okolnost poprvé odhalil v řízení o kasační stížnosti, ačkoli tak mohl učinit dřív. K posuzování nových skutečností v řízení o kasační stížnosti viz rozsudek ze dne 29. 4. 2021, čj. 10 Azs 414/2020-41 bod 27 a násl. a tam cit. judikaturu, ovšem za situace, kdy skutečně šlo o novou skutečnost (narození dítěte), nikoli o to, že si stěžovatel „vzpomněl“, že před několika lety měl infarkt. Proto NSS ani neprováděl dokazování souvisejícími listinami, které stěžovatel předložil.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). Protože NSS rozhodl bezodkladně ve věci samé, nerozhodoval o další žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[37] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2021

Zdeněk Kühn
předseda senátu